

Sygn. akt I C 1950/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 roku

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko E. P.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna we W. na rzecz pozwanej E. P. kwotę 197zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1950/15

UZASADNIENIE

Powód **Towarzystwo (...) S. A. we W.** w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej E. P. domagał się zapłaty kwoty 545,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że domaga się od pozwanej zapłaty tytułem regresu świadczenia wypłaconego przez powoda poszkodowanemu, na podstawie umowy ubezpieczenia, wskutek zdarzenia, za którego skutki odpowiada wyłącznie pozwana.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 23 września 2015 r., wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego pozwana, złożyła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa z uwagi na nieistnienie roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 listopada 2011 r. doszło do zalania mieszkania położonego w G., przy ul. (...), należącego do M. i J. S.. Wysokość szkody wyniosła 545,70 zł, którą to kwotę powód wypłacił poszkodowanemu K. M. w dniu 4 stycznia 2011 r.

/ **bezsporne** , a nadto: protokół likwidacji szkody – k. 38-39, zawiadomienie o przyznaniu odszkodowania – k. 40, kosztorys – k. 41-44/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie załączonych przez strony do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Zgodnie z art. 828 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Zgodnie natomiast z art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności na gruncie tego przepisu są: fakt spowodowania szkody przez sprawcę, wystąpienie zdarzenia powodującego szkodę w postaci działania albo zaniechania, związek przyczynowy pomiędzy działaniem bądź zaniechaniem a skutkiem w postaci szkody, zaś działanie sprawcy musi być zawinione. O winie sprawcy szkody można mówić wówczas, gdy jego zachowanie w kontekście całokształtu porządku prawnego ma charakter obiektywnie bezprawny oraz gdy można mu postawić zarzut, iż mając świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewidując jego wystąpienie, celowo zmierzał do osiągnięcia owego skutku (wina umyślna) lub nie dołożył należytej staranności, aby skutkom owego zachowania zapobiec (wina nieumyślna – niedbalstwo), przy czym zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.).

Zgodnie z art. 6 k.c. i utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny, ciężar dowodu powyższych okoliczności obciąża tego, kto dochodzi zapłaty za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego (orzeczenie Sądu Najwyższego z 03 października 1969 r., sygn. akt II PR 313/69). W konsekwencji to powód winien był wykazać szkodę oraz winę pozwanej, które uzasadniałyby przyznanie mu kwoty objętej żądaniem pozwu.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt zaistnienia szkody, jak również fakt wypłacenia przez powoda odszkodowania osobom poszkodowanym. Pozwana zakwestionowała jednak istnienie roszczenia przeciwko niej, a tym samym powód winien był wykazać jej odpowiedzialność za powstanie szkody. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. W niniejszej sprawie powód całkowicie zignorował obowiązek nałożony przez cytowane przepisy. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (postanowienie SN z 28 kwietnia 1975 r., III CRN 26/75).

Powód nie podał powyższemu obowiązkowi – nie zaoferował żadnych środków dowodowych, z których wynikałoby, iż to pozwana jest odpowiedzialna za powstanie szkody, bowiem nie można za taki dowód uznać protokołu likwidacji szkody, w którym zapisano, że „wg oświadczenia (...) M. S. do zalania (...) doszło w wyniku nieuszczelności krawędzi brodzika u sąsiadów w mieszkaniu nr (...)”. Jest to jedynie dokument prywatny, sporządzony przez pracownika powoda, a podpisany również przez poszkodowaną M. S.. Jest więc on jedynie dowodem na to, iż M. S. złożyła oświadczenie przedmiotowej treści, a nie dowodem na prawdziwość tego oświadczenia.

Z tych względów, na podstawie art. 6 k.c. a contrario powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł, na mocy art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą sprawę. Na koszty te złożyły się koszt zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.